

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Co/27/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116222812
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116222812.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fil'akovského a JUDr. Anny Kovaľovej, v právnej veci žalobkyne R. Š., L.. XX.XX.XXXX, J.E. E. G., L. A. G. Č.. XX, právne zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom v Stropkove, na Námestí SNP č. 7, proti žalovanému Endepro, s.r.o. v likvidácii, so sídlom v Bratislave, na Mlynských Nivách, č. 49, právne zastúpenému RR Legal Corp., s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Bratislave, na Humenskom námestí č. 4, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, zo dňa 11.10.2017, č. k. 8Csp/153/2016-118, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobkyni sa p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 461.- €. Určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 19.05.2012 - administratívny poplatok je neprijateľná. Zároveň za neprijateľnú určil zmluvnú podmienku uvedenú v zmluve o zabezpečení splátok úveru zo dňa 19.05.2012 v bode 1.2 „Zákazník sa zaväzuje, že za poskytnutie služby podľa ods. 1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 412.- €. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach, a to v 59 týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 6,86.- € a poslednú splátku vo výške 7,26.- € počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky poskytovateľom. Splatnosť prvej splátky nastáva 7. kalendárny deň po uzavretí tejto zmluvy.“ Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 19.05.2012 uzatvorená formulárová zmluva o spotrebiteľskom úvere. Na jej základe žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver podľa ust. zákona č. 129/2010 Z.z. vo výške 800.- € za administratívny poplatok vo výške 160,80.- € s dohodnutou úrokovou sadzbou 23,57%. Žalobkyňa sa tak zaviazala žalovanému zaplatiť sumu 1 075,98.- €, a to v 60 týždenných splátkach vo výške po 17,94.- €, pričom posledná splátka predstavovala sumu 17,52.- €. V zmluve je uvedená aj RPMN vo výške 70,38% a priemerná hodnota RPMN vo výške 46,52%. Predpoklady použité na výpočet RPMN sú uvedené na druhej strane zmluvy.

3. V ten istý deň, teda dňa 19.05.2012, obe strany sporu uzavreli aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru, v ktorej sa uvádza, že žalovaný sa zaväzuje za odmenu počas platnosti zmluvy poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky na základe zmluvy uzatvorenej medzi stranami, a to za celkovú odmenu 412.- €. Túto odmenu sa žalobkyňa zaviazala splácať v 60 týždenných splátkach počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

4. Žalobkyni bol nepochybne poskytnutý spotrebiteľský úver v zmysle ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Prejudiciálne sa preto muselo posúdiť či úver poskytnutý žalobkyni sa má považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a to v dôsledku absencie náležitosti zmluvy vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. f) tohto právneho predpisu.

5. Podľa ust. § 9 ods. 1 vety prvej zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Medzi nimi je pod písmenom f) uvedená doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Pod písmenom k) je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

6. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

7. Pokiaľ ide o náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že postačí, ak tento údaj si spotrebiteľ dokáže vypočítať z ďalších údajov v zmluve, pričom v danom prípade by išlo o 7. deň 60. týždňa po dni uzavretia zmluvy. Nemožno termín splatnosti úveru nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných týždenných splátkach, tak ako to je v prípade danej zmluvy. Spotrebiteľ totiž musí mať jasno už pri uzavretí zmluvy, akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať, a práve to je účelom citovaného zákonného ustanovenia. Konečná splatnosť úveru v danom prípade teda mala byť uvedená konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. V tejto súvislosti sa pripomenulo, že počet splátok je ďalšou povinnou náležitosťou zmluvy, a to podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a preto zákonodarca nemohol mať na mysli pri stanovení doby trvania zmluvy a termínu splatnosti úveru počet splátok. Aj podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, sú povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedené v čl. 10 ods. 2 a medzi nimi pod písmenom h) sa uvádza počet splátok a pod písmenom c) dĺžka trvania zmluvy o úvere. Dobu trvania zmluvy nemožno posudzovať zhodne s termínom splatnosti jednotlivých splátok, ktoré nemusia byť určené konkrétnym dátumom, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Aj podľa uvedenej smernice počet splátok nemôže predstavovať dĺžku trvania zmluvy, keďže počet splátok sa uvádza pri ďalšej náležitosťi zmluvy.

8. Vzhľadom na absenciu vyššie uvedenej povinnej náležitosti zmluvy sa zmluva o úvere považovala za bezúročnú a bez poplatkov. V danom prípade nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 800.- €, pričom žalobkyňa uhradila žalovanému sumu vo výške 1 261.- €. Žalovaný napriek vzneseniu námietky premlčania, nešpecifikoval sumu, ktorá má byť premlčaná, a preto na túto námietku sa neprihliadalo. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania predložením kompletného protokolu úhrad z dôvodu hospodárnosti, nakoľko by muselo dôjsť k odročeniu pojednávania. Žalovaný pri tom mal k dispozícii dostatočný časový priestor na potrebnú špecifikáciu. Súd prvej inštancie teda zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 461.- €. Pasívna vecná legitímácia žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia zostala v tomto prípade zachovaná, nakoľko k postúpeniu pohľadávky žalovaného došlo až po začatí konania, a teda po plnení uskutočnenom žalobkyňou v prospech žalovaného, teda nie v prospech postupníka.

9. Pokiaľ ide o naliehavý právny záujem na určení neprijateľných zmluvných podmienok, tento je na strane žalobkyne daný a to bez toho, aby musela tento naliehavý právny záujem osobitným spôsobom preukazovať. Naliehavý právny záujem priamo vyplýva z ust. § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Občianskeho zákonníka, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 54 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 3 a ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

10. Vo veci sa ďalej skúmalo, či administratívny poplatok podlieha preskúmvacej právomoci súdu. Administratívny poplatok uvedený v zmluve nie je dojednaním o hlavnom premete plnenia, ktorým pri zmluve o úvere je záväzok poskytnúť dlžníkovi finančné prostriedky a záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté finančné prostriedky. Administratívny poplatok teda podlieha prieskumu, či jeho dojednaním nedošlo k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Poskytnutie úveru je podmienené aj týmto administratívnym poplatkom, pričom nie je zrejmé, či spotrebiteľ dostane navyše nejakú službu. Tento poplatok je len v záujme žalovaného a nie spotrebiteľa a jeho cieľom je dosiahnuť vyššie protiplnenie oproti tomu, aké by žalovaný získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Suma administratívneho poplatku značne prevyšuje celkovú sumu úrokov, ktoré mala žalobkyňa zaplatiť za poskytnutie úveru. Výška poplatku predstavuje približne 20% z poskytnutej čiastky a teda je nepochybné, že takýto poplatok značne prevyšuje náklady, ktoré má žalovaný s vypracovaním a uzavretím zmluvy, a preto je takýto poplatok neprímeraný a aj z tohto dôvodu ide o neprijateľnú

zmluvnú podmienku. V dojednaní tak vysokého administratívneho poplatku možno vidieť snahu ako obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

11. Pokiaľ ide o zmluvu o zabezpečení splátok úveru, táto síce formálne predstavuje samostatnú zmluvu, ale z pohľadu posúdenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vylúčenia súdnej kontroly je potrebné prijať záver o tom, že súdna kontrola nemôže byť vylúčená, nakoľko sa jedná o akcesorickú zmluvu, nadväzujúcu na zmluvu o úvere, keďže jej obsahom je len spôsob splácania dohodnutého úveru. Hlavným predmetom plnenia je stále poskytnutie úveru za úrok. Iný výklad pripúšťajúci vylúčenie súdnej kontroly by bol v rozpore s ratio legis § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže dodávateľ by mohol základnú (úverovú) zmluvu rozčleniť na viaceré samostatné zmluvy, ktoré by samostatne upravovali jednotlivé zmluvné podmienky čo by znamenalo, že v každej takejto zmluve by zmluvná podmienka bola hlavným predmetom plnenia. Uvedené by znemožňovalo posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že odmena za službu vyberania splátok je cenovým dojednaním a nebola dohodnutá percentuálne ako účelovo tvrdí žalobkyňa. Z iných súdnych rozhodnutí bolo zistené, že táto odmena závisí od výšky úveru a je vo výške 51,50% z poskytnutého úveru a to bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ nachádza v mieste podnikania obchodného zástupcu, ktorý chodí vyberať platby alebo nie. Podľa ust. § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka dlh sa plní na mieste určenom dohodou účastníkov. Ak nie je miesto plnenia takto určené, je ním bydlisko alebo sídlo dlžníka. Zo zákona teda vyplýva, že dlh sa platí, ak sa účastníci nedohodnú inak, v mieste bydliska dlžníka (spotrebiteľa). Žalobkyňa platila odmenu za službu, ktorou žalovaný vyberal splátky v jej mieste bydliska vo výške 51,50% poskytnutých peňažných prostriedkov, ktorá viac ako trojnásobne prevyšuje dohodnutý úrok v zmluve o spotrebiteľskom úvere, pričom z ust. § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka jej takéto právo vyplýva bezplatne. Je nepochybné, že žalobkyňa by nesúhlasila s takouto podmienkou po individuálnom dojednaní, pokiaľ by mala vedomosť o tom, že táto služba by mala byť zadarmo, a teda takouto zmluvnou podmienkou dochádza k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa. Dojednanie takejto odplaty zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zároveň je potrebné uviesť, že žalovaný týmto spôsobom obchádza aj výpočet RPMN, pretože odmena za túto službu sa nezahŕňa do RPMN, a týmto je vlastne spotrebiteľ klamaný na výške RPMN. Z uvedeného dôvodu bola táto zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú.

12. Okrem skutočnosti, že úver je bezúročný a bez poplatkov pre neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru a správnej výšky RPMN, je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ohľadom administratívneho poplatku a poplatku za zabezpečenie splátok úveru dôvodný aj pre existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú neplatné.

13. Výrok o trovách bol odôvodnený ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok zmeniť tak, aby žaloba žalobkyne bola zamietnutá. Alternatívne požadoval rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Ako dôvod uviedol, že súd prvej inštancie uznesením zo dňa 21.09.2017 nesprávne pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení žaloby o 2 určovacie žalobné návrhy. Všetky žalobkyňou podané určovacie žalobné návrhy spadajú do hypotézy právnej normy obsiahnutej v ust. § 137 písm. d.) CSP, ktorá ako podmienku ich procesnej prípustnosti stanovuje, že ich prípustnosť je výslovne stanovená v osobitnom predpise. Žalobkyňou podané určovacie žalobné návrhy túto podmienku procesnej prípustnosti nespĺňajú, preto sú neprípustné a už len z tohto prednostného dôvodu malo byť konanie v ich rozsahu zastavené, resp. tieto bolo nevyhnutné aspoň zamietnuť.

15. Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Napadnutý rozsudok je založený na takých dôvodoch a takých zisteniach, o ktorých sa vôbec nekonalo. Rozsudok vychádza iba z takých skutkových zistení, ktoré vôbec nemajú pôvod v konaní predchádzajúcom jeho vydaniu. Žalovaný nemal žiadnu možnosť vyjadriť sa k domnelým zisteniam súdu prvej inštancie, ani nemal možnosť, že navrhne dôkazy na svoju obranu, ktorými by preukázal opak. Rozsudok je napokon založený na dôvodoch, ktoré neboli predmetom žaloby ani jej rozšírenia. Súd prvej inštancie tak porušil dispozičný princíp, princíp kontradiktórnosti, princíp prejednávaci, zásadu ústnosti a princíp bezprostrednosti. Nebol nestranný a nerešpektoval svoju viazanosť žalobným návrhom.

16. Rozsudok je arbitrárny, keďže súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nedôvodí ako sa vyporiadal so základnými otázkami. Právne nedôvodí prečo neprihliadol na žalovaným vznesenú námietku premlčania. Tento prejav vôle žalovaného bol jednoznačný, určitý a zrozumiteľný a súd prvej inštancie mal preveriť dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania. Súd prvej inštancie tiež vôbec právne nedôvodí z akého dôvodu neaplikoval priamy ani nepriamy účinok smernice 2008/48. Súdny dvor Európskej únie totiž priemerného spotrebiteľa neznieschopňuje, ale za priemerného spotrebiteľa považuje priemerne inteligentného spotrebiteľa, ktorý nie je obmedzený v spôsobe akým

je určená dĺžka, obdobie alebo okamih. Pokiaľ teda súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vyžaduje dátumovú špecifikáciu termínu konečnej splatnosti, potom v skutočnosti neaplikoval ani priamy ani nepriamy účinok jasného, presného a určitého čl. 10 ods. 2 písm. c.) smernice 2008/48. Súd prvej inštancie tiež vôbec právne nedôvodí ako sa vyporiadal s argumentáciou žalovaného uvedenou vo vyjadrení k žalobe a prednesenej na pojednávaní. Odôvodnenie rozsudku je nekoherentné, nie je presvedčivé, pretože je nelogické a pre verejnosť, vrátane žalovaného, evidentne neprijateľné a nespravodlivé.

17. Odhliadnuc od toho, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby pri jednotlivých plneniach došlo, pričom žalovaný opakovane namietol premlčanie. Právna úprava nestanovuje presnú formu námietky premlčania, jedinou požiadavkou v uvedenom smere je, že dlžník musí uplatniť námietku premlčania tak, aby prejav jeho vôle bol jednoznačný, určitý a zrozumiteľný.

18. Pokiaľ ide o prijateľnosť celkovej odmeny v zmluve o doplnkovej službe, súd prvej inštancie pri svojich úvahách celkom opomína, že v zmluve o úvere je dojednané miesto a spôsob plnenia pre žalobkyňu. Toto miesto ani spôsob plnenia sa uzavretím zmluvy o doplnkovej službe nemenia, len žalovaný sa novým záväzkom dohodol so žalobkyňou, že bude okrem iného realizovať v mene žalobkyne činnosť, ktorú by inak realizovala žalobkyňa osobne. Čo sa týka ust. § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potrebné pripomenúť, že ust. § 567 ods. 2 Občianskeho zákonníka upravuje vo vzťahu k ust. § 567 ods. 1 Občianskeho zákonníka špeciálnym spôsobom spôsob plnenia peňažného dlhu a to tak, že peňažný dlh plnený prostredníctvom peňažného ústavu alebo prostredníctvom poštového podniku je splnený pripísaním sumy dlhu na účet veriteľa v peňažnom ústave ak sa veriteľ a dlžník písomne nedohodnú inak. Žalovanému tak nič nebránilo dohodnúť v zmluve o úvere ako miesto a spôsob plnenia dlžnej sumy bankový účet žalobkyne, avšak táto, v čase uzavretia zmluvy o úvere, takýmto účtom nedisponovala. Samotná žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že zmluvu podpísala dobrovoľne, pretože nemala zriadený bankový účet. Z legálnej definície celkových nákladov spotrebiteľa upravenej v ust. § 2 písm. g. zákona č. 129/2010 Z.z. jasne vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. rozlišuje medzi doplnkovými službami súvisiacimi so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktoré spotrebiteľ musí navyše uzavrieť, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok a medzi tými, pri ktorých spotrebiteľ nemusí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver a aby ho získal za ponúkaných podmienok. Žalobkyňa nemusela uzavrieť zmluvu o doplnkovej službe, aby na základe zmluvy o úvere získala spotrebiteľský úver a aby ho získala za ponúkaných podmienok, čo napokon potvrdila aj samotná žalobkyňa. Celková odmena podľa zmluvy o doplnkovej službe sa teda nezahŕňa do určenia najvyššej prípustnej odplaty, celkových nákladov spotrebiteľa, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a výpočtu RPMN. Údajne výška celkovej odmeny sa mala odvíjať od výšky úveru, čo bolo zistené z iných súdnych rozhodnutí. Tieto zistenia vôbec nemajú svoj podklad vo vykonanom dokazovaní, ani vlastne vôbec v predmetnom súdnom konaní, pričom sú nepravdivé. Výška celkovej odmeny sa neodvíja od výšky poskytnutého úveru. Doplnková služba nebola zisková, predsa išlo o pravidelne sa opakujúce, zdĺhavé a na zdroje veľmi náročné plnenie odnáškového charakteru. Žalovaný doplnkovú službu ponúkal, lebo jeho klienti, ako aj žalobkyňa, túto službu od žalovaného požadovali z dôvodu, že nedisponovali bankovým účtom. Zmluvné dojednania zmluvy o doplnkovej službe sú hlavné zmluvné podmienky, teda doplnková služba ako hlavný predmet plnenia a celková odmena ako cenové dojednanie sú tak explicitne vylúčené zo súdneho prieskumu ich prijateľnosti podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právo Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa totiž vychádza z predpokladu, že priemerný spotrebiteľ si vie ustrážiť hlavné zmluvné podmienky konkrétnej zmluvy predovšetkým tým, či zmluvu uzavrie alebo nie. Aj z toho dôvodu sú preto hlavné zmluvné podmienky vo všeobecnosti vylúčené zo súdneho prieskumu skúmania ich prijateľnosti.

19. Administratívny poplatok nemožno stotožňovať s úrokom. Keďže v súdnom konaní nebol zistený žiaden údaj, s ktorým by bolo možné referenčne porovnať výšku administratívneho poplatku v zmluve o úvere, je logicky vylúčené aby súd prvej inštancie mohol dospieť k záveru, že administratívny poplatok je v neprimeranej výške. Administratívny poplatok pritom zodpovedá nákladom žalovaného na správu úveru. Zmluvné dojednanie o administratívnom poplatku je súčasťou hlavného cenového dojednania zmluvy o úvere, teda by nemal podliehať samostatnému súdному prieskumu jeho prijateľnosti. Administratívny poplatok je pritom vyjadrený určito, jasne a zrozumiteľne, pretože je z neho zjavné, že je dojednaný za administráciu, teda správu úveru. Zmluvné dojednanie o administratívnom poplatku ani nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Poplatky za správu úveru neboli v rozhodnom čase zakázané. Administratívny poplatok pri tom nie je ani hypoteticky spôsobilý spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože spotrebiteľ, ktorý uzavrie zmluvu o spotrebiteľskom úvere vie,

že za poskytnutie spotrebiteľského úveru bude povinný zaplatiť odplatu a vie, že v odplate sú zahrnuté náklady na správu spotrebiteľského úveru.

20. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že v zmluve o úvere absentuje doba trvania a termín konečnej splatnosti. V zmluve o úvere je prítomná aj náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorou je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon č. 129/2010 Z.z. používa pojem termín konečnej splatnosti, nie dátum. V slovenskom jazyku pritom nie sú slová termín a dátum synonymami. Slovo termín vymedzuje čas, v ktorom treba niečo splniť. Slovo dátum však vymedzuje konkrétny časový údaj v podobe deň, mesiac, rok. Jazykový výklad danej náležitosti tak jasne vyžaduje iba určenie časového okamihu konca doby, resp. dĺžky trvania zmluvy o úvere, spôsob jeho určenia však neobmedzuje. Jazykový výklad v danej náležitosti tak je v súlade s výkladom, ktorý poskytol Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/15. Čl. 10 ods. 2 písm. h.) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

21. S cieľom uľahčenia vytvorenia riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi bolo nevyhnutné zabezpečiť vysokú a rovnocennú mieru ochrany spotrebiteľom, čo bolo možné len úplnou harmonizáciou. S cieľom dosiahnutia úplnej harmonizácie spotrebiteľských úverov tak došlo k prijatiu smernice 2008/48. Súdny dvor v rozsudku C-42/15 zdôrazňuje, že čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48, pokiaľ ide o nevyhnuté náležitosti zmluvy o úvere, obsahuje tzv. úplnú harmonizáciu. Súdny dvor Európskej únie v danej súvislosti pripomína, že pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice 2008/48, členské štáty nesmú ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti. Súdny dvor Európskej únie dokonca vysvetľuje, že hoci čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48 zahŕňa povinnosť uviesť v zmluve o úvere zrozumiteľne a stručne iné zmluvné dojednania a podmienky, dané ustanovenie sa však nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48. Súdny dvor Európskej únie tým zjednodušene uviedol, že vnútroštátne právo pri správnej transpozícii smernice 2008/48 nesmie požadovať iné náležitosti zmluvy o úvere, ako sú uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48. Rozsudok C-42/15 sa tak stal súčasťou právnych noriem uvedených v smernici 2008/48, teda súčasťou práva Európskej únie, ktoré má aplikačnú prednosť aj pred zákonom č. 129/2010 Z.z.. Znenie príslušných ustanovení smernice 2008/48 a zákona č. 129/2010 Z.z. nie je identické, preto sa na odstránenie tohto konfliktu použijú inštitúty priameho a nepriameho účinku. Pokiaľ je v rámci horizontálnych vzťahov prípustné použitie nepriameho účinku, žalovaný je toho názoru, že nepriamy účinok by mal byť spravidla uprednostnený. Žalovaný si však dovoľuje objasniť, že ak vnútroštátny súd nepoužije nepriamy účinok, je jeho povinnosťou použiť priamy účinok. Horizontálny priamy účinok smerníc medzi subjektmi odlišnými od štátu je síce v zásade neprípustný, pokiaľ by sa ním ukladali povinnosti jednotlivcom, to však nie je prípad čl. 10 ods. 2 písm. c) a h) smernice 2008/48. Existuje viacero výnimiek kedy Súdny dvor EÚ pripustil použitie priameho účinku v horizontálnej rovine. Ide napr. aj o prípady horizontálneho priameho účinku procesných noriem smerníc a právnych noriem zabezpečujúcich princíp nediskriminácie. Spoločným menovateľom uvedených prípadov je, že nimi v zásade dochádza k priamemu ukladaniu hmotnoprávnych povinností jednotlivcom. Pokiaľ ide o ust. čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48, toto nezakladá práva a povinnosti jednotlivcom, ale stanovuje len náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Priamy horizontálny účinok smernice 2008/48 je preto možný. Okrem toho ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., nielenže možno vykladať za použitia nepriameho účinku čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice 2008/48, ale že to je aj povinnosťou všetkých vnútroštátnych orgánov aplikácie práva. Vyššie uvedená právna norma práva Európskej únie bola do vnútroštátneho právneho poriadku transponovaná § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Prítom uvedená právna norma práva Európskej únie a uvedená vnútroštátna právna norma sú v zmysle právneho monizmu obe súčasťou toho istého vnútroštátneho poriadku Slovenskej republiky a ich cieľ a účel musí byť totožný. Súlad práva Európskej únie a vnútroštátneho práva sa pritom dosahuje prostriedkami priameho a nepriameho účinku. Limitom uplatnenia nepriameho účinku smerníc je možnosť dosiahnutia takéhoto výkladu uznanými vnútroštátnymi metódami, nejde o výklad contra legem, a takýto výklad nie je v rozpore so všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty a zásadou zákazu spätnej účinnosti.

22. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

23. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

24. Vo veci nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalovaného o procesnej neprípustnosti žalobkyňou uplatnených určovacích žalobných návrhov. V ust. § 137 CSP sa formou demonštratívneho výpočtu uvádzajú druhy žalôb. Oproti doterajšej právnej úprave, sú tu zakotvené viaceré zmeny. Žaloby na plnenie upravené v písm. a) tohto ustanovenia sú najčastejším druhom civilných žalôb. Splnenie povinností môže vyplývať zo zákona, z právnych vzťahov, vrátane vzťahov deliktných, z medzinárodného Európskeho práva atď. Zákonodarca v dôvodovej správe uvádza, že nemá zmysel špecifikovať v hypotéze právnej normy z čoho povinnosť vyplýva. Nôvum spočívajúce v zavedení právnej normy obsiahnutej v písm. b) spočíva v rozlišovaní žalôb na splnenie povinností a žalôb na vyporiadanie právneho vzťahu bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, podielové vlastníctvo, neoprávnená stavba atď. Úplne nová koncepcia je zakotvená v písm. c) a d), kde sa rozlišuje klasická určovací žaloba a žaloba o určení inej právnej skutočnosti podľa písm. d). Záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti či platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a mŕňajú sa účelu žaloby určovacej. Medzi osobitné predpisy sa zaraďujú napr. Zákonník práce, zákon č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a taktiež zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

25. V zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Jedným z prostriedkov súdnej ochrany je i žaloba na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Možnosť určenia niektorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve za neprijateľnú a teda neplatnú, priamo vyplýva z ust. § 298 CSP a z ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Preto aj za súčasného stavu žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve je opodstatnená a majúca oporu v ust. § 137 písm. d) CSP. Právo spotrebiteľa domáhať sa na súde ochrany svojho práva proti porušiteľovi tiež vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

26. Vo vzťahu k vznesenej námietke premičania zo strany žalovaného je potrebné poukázať na kartu splátok (č. listu 6 spisu), podľa ktorej v období od 27.01.2015 do 07.05.2015 žalobkyňa uhradila žalovanému čiastku 261.- €. Vo vzťahu k tejto sume, vzhľadom na deň podania žaloby 09.11.2016, nemohla uplynúť ani jedna z premičacích dôb upravených v ust. § 107 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka.

27. Vo vzťahu k ďalším splátkam neboli predložené žiadne dôkazy umožňujúce posúdiť či v ich prípade k premičaniu došlo alebo nie.

28. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 191 CSP, podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pri tom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

29. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom ako má z hľadiska pravdivosti ten, ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

30. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť.

31. Tvrdenie o premičaní uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je tvrdením žalovaného, a preto povinnosťou žalovaného bolo toto svoje tvrdenie hodnoverným spôsobom preukázať. Žalovaný v tomto smere bol počas celého konania nečinný a až na pojednávaní konanom dňa 11.10.2017, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, navrhol doplnenie dokazovania o predloženie protokolu úhrad, pričom tento návrh žalovaného bol zamietnutý. Stalo sa tak v súlade s ust. § 153 CSP upravujúceho sudcovskú koncentráciu konania. Podľa tohto ustanovenia strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky

procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonania ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej. Žalovanému v priebehu konania namietajúcemu premlčanie nič nebránilo predložiť včas dôkazy o premlčaní žalobkyňou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

32. Navyše v prípade žalobkyňou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, majúceho základ v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ide o nárok tvoriaci jeden celok, pri ktorom premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa. Vzhľadom na poslednú úhradu realizovanú žalobkyňou dňa 07.05.2015 ani jedna z premlčacích dôb nemohla začať plynúť pred týmto dátumom.

33. Oporu vo vykonanom dokazovaní majú i výroky určujúce neprijateľnosť zmluvných podmienok v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v zmluve o zabezpečení splátok úveru.

34. Pokiaľ ide o administratívny poplatok, tento mal zahŕňať ničím nešpecifikované náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takáto špecifikácia nákladov je neurčitá, a teda neumožňujúca podrobiť uvedené dojednanie súdnej kontrole z hľadiska prijateľnosti dohodnutej zmluvnej podmienky. Obdobne to platí aj pri odmene za službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky spotrebiteľského úveru dohodnutej v bode 1.2 zmluvy o zabezpečení splátok úveru.

35. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ako aj zmluva o zabezpečení splátok úveru, sú listiny formulárové, používané žalovaným pri uzatváraní zmlúv s množstvom ďalších spotrebiteľov. Na predtlačných tlačivách sa menia len údaje o spotrebiteľoch a výške poskytnutého úveru. Za takejto situácie výška nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy a odmeny za poskytnutie služby mala byť v zásade rovnaká a nie meniť sa v závislosti od výšky poskytnutého úveru. Potvrdením tohto záveru sú v spise sa nachádzajúce rozhodnutia Okresného súdu Prešov vydané vo veciach 14C/92/2013 a 8Csp/117/2016. Tieto rozhodnutia sa vzťahujú na úvery poskytnuté v októbri roku 2011, teda približne v rovnakom období ako úver žalobkyňi pri dohodnutých 60 týždňových splátkach. Pri spotrebiteľskom úvere vo výške 1 000.- € administratívny poplatok bol 201.- € a odmena za službu 515.- € (14C/92/2013) a pri spotrebiteľskom úvere vo výške 540.- € administratívny poplatok bol 108,54.- € a odmena za službu 278,10.- € (8Csp/117/2016). Ak žalovaný výšku týchto nákladov a odmeny za službu odvádza od výšky úveru je zrejmé, že týmto dojednaním sledoval ďalšie navýšenie odplaty za poskytnutie úveru s cieľom vyhnúť sa kontrole jej primeranosti, čo rozhodne nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi.

36. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi v čase uzatvorenia zmluvy bol obsiahnutý v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa ust. § 4 ods. 8 tohto právneho predpisu predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

37. Právne bezvýznamný je poukaz žalovaného na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vydaný vo veci C-42/15.

38. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

39. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky

právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektami. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratých, resp. nesprávne prebratých smernice žiadna povinnosť.

40. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať termín konečnej splatnosti úveru je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo vnútroštátne právo nad rámec smernice. Slovenská republika teda nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku Smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

41. Požiadavka smernice k tejto otázke je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

42. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jasne požaduje vyjadrenie tak doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejme, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ pridal slová „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

43. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere účinný osobitný právny predpis a to zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 2 upravoval osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Toto ustanovenie obsahovo rozsiahle nie je a medzi náležitosťami zmluvy uvádza i termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Táto náležitosť je tak významná, že s jej neuvedením zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 11 ods. 1 písm. a/ spájal sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

44. Dôsledkom prijatia plnenia bez právneho dôvodu je vznik povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v zmysle zásad uvedených v ust. § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa z titulu poskytnutého úveru mala žalovanému vrátiť len istinu 800.- €. Celkovo však žalobkyňa zaplatila čiastku 1 261.- €, a preto rozdiel medzi touto sumou a istinou úveru vo výške 461.- € predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré musí žalobkyni vydať.

45. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

46. Zároveň úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

47. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).